

מסורת הש"ס

כהן גדול פרק שביעי נזיר

נד.

עין משפט
נר מצוה

בה א מ״י פ״ו מהלכות
 טומאת מת הלכה ד
 ה ו:
גו ב מ״י שם פרק ג
 הלכה ב:
גו ג מ״י שם פרק א
 הלכה יג:
בה ד מ״י שם פרק ג
 הלכה ב:
בבבה מ״י פ״ו מהלכות
 מידות הלכה ו [ח]:
ס ו מ״י שם הלכה ז:

הגהות התוספות

1. צ"ל ועל. ועי' תוי"ט.
2. שיק' דכלים מ"ד דר"ה.
3. תטמא. ז"ל דהעלות וההעלות.
4. צ"ל ארובת. נדל"ל האר' הול'.
5. בנ"א לאחר. (יהושע).
6. צ"ל דרמחנה.
7. מיתוב וואלץ צו כשעורה.
8. נמקא. וואלץ וואלץ.
9. ויכ"ה צ"ל שזה.
10. טבל. צ"ל ממחיל.
11. תיבת ביהדי נמחא. וז"ל.
12. העקל. צ"ל אר' כרשף.
13. דקמתי עד שיטער ולא קמתי.
14. רי'. צ"ל וואלץ רובע.
15. ויכ"ה צ"ל אר' תוי"ט.
16. צ"ל אפס'.

מוסף רש"י

שומאה בוקעת ועולה.
ומטמאה כל המאהלים
עליה אפילו סמוך לרקייע
(חולין עא.).

פי' הרא"ש

[illegible]

וַיֵּלֶךְ גבי נגיעה תניא וכלי הנוגע בעצם או בחלל עצם זו עטם כשעורה בחלל זו אבר הנחלל מן החי ואין בו כדי להעלות כולוה אבר הארוכה או במת זה אבר הנחלל מן המת ואין בו כדי להעלות². כולוה קקרא³ וכולוה דרשות איירי לענין מגע: **אין** בקבר רשב"י⁴ אמר זה

קבר שלפני הדיבור. שקודם
תורה וצ"ל לרצון דר"ש דלמרי (יבמות
ד' פה.) אף קברי עוזידי כוכבי מטמאין
בזהל דלא דרשינן אדם אדם אדם
קרויין אדם וכו' אמאי אינטידין [א]
בקצרן וייל דר"ש הוא מיהו קשה [א]
דהיי גבי נגיעה מורה ר"י דקברי
עוזידי כוכבים מטמאין במגע ובמשא
כדלמרי רבינא בפרק הזה על יבמות
(שם ד' פה.) ודומק לומר דלא כרבינא
והריצ"א פירש קבר שלפני הדיבור
גם אותם שממו [א] קודם* מתן תורה
קודם שנאמרה פרשת טומאת מת
דקד"ר אמרינא אדם כי ימות שואלת מה
מפסדו וזו וליך ויכולא בזה י"ט * צ"ל
בתרא דהוריות (ד' י.) דמזכיר פסוק
לז שלפני הדיבור משום [א] דקד"ר איש
איש כי יהיה וצ מנשרו מבאן וליך
האומקשין לר"ש אמאי הוא רבי בנאה
מזין מערת המכפלה בפרק חוקת
הבנים (צ"ב גמ.) והא קודם מתן תורה
לר"ש לא מטמא דלמרי ובפ"י דלז דבר
(ד' ה.) אמרי' דלין מזיינים [על דבר
שאינו] מטמא בזהל ואומר הריצ"א
דשפיר קרייה אדם אדם הראשון
ואזכרם האדם הגדול בענקים * אינ
דקסרי מקבר שלפני הדיבור נגזה
קבר [א] שלאחר הדיבור שלאחר
תורה^א: **אלא** דאית ביה עצם
כשעורה ואפי' הכי מטמא ורחמנא^א

רבייה. כיון שיש בו אבר שלם: ור' יוחנן אמר לך לעולם דאית ביה כשעורה ואם אינו ענין למגעו מנהו ענין למשאו. אם אינו ענין לניוגע דפסקא ליה מהנוגע בעלם מנהו לענין משאו דעלם כשעורה ממומטמא במשא וקלם קשה דל"כ מאי קאמר או צמת זה אבר הנחלל ממנו המת ואית בו [כשעורה] לילמד זו עלם כשעורה: ואינו מתחיל למנות עד שיטור ויציא קרבנותו ויביעא ליה עד שיטור. דמתני' בשביעי קאי דלחצר שטבל ור"ה ובלח ומתחיל מאחוריו יום למנות מזירות טהרה ויציא קרבנותיו בשביעי ומני ר"א היא דאמר לעיל שפרק מי שאלר (ד' יח): מתחיל ומונה מיד פירוש שמתחיל ומונה שם משבועי דכ"ה סס או דילמא בשביעי קאי ומאי עד שיטור שיביא קרבנותיו ומני רבנן היא דאמרי וקדש ראשון ביום ההוא ביום הבאת קרבנותיו: ת"ש מרביתני מתחיל ומונה מיד צדדיה הכן שאין המיד מצויא קרבן טומאה ומוה בשלישי ובשביעי ומתחיל ומונה מיד דהיינו בשבועי שהרי אינו זקוק להביא קרבן טומאה! והאמר דרישא עד ולח קמי מתחיל ומונה מיד כמו בסיפא שמע מינה דרישא עד שיטור ויציא קרבנותיו קאמר ומני רבנן היא:

סבבנות ופרעות. מפ' בגמ' [מאי ניוו:] **בית** הפרס. שדה צעלמות ונשמיר שם עלם כשעורה וליכא טומאה אלא מדרבנן: (א) **הגולל** והדופק. פרש"י צבי"ק דכמותות (דף ד' גולל זה זהמה המקשה (חולין עב.) על פני השדה לרצות גולל ודופק משמע ודופק אבנים שהמזבח נשענת בהן ובמקום אחר מפורש באורך": המזיר מגלה עליהן וצדין הוא דהוה ליה למתני פחות מחצי לוג דס' או המלות שכן משמטאין בהם:] **ובלריה** הנוגעים במתי. דכי ימי או ימי נברו. פי' מתי שמה מקלט מליות ונאטרע בין ימי גמרו דליינו ין והנה נרפא הנגע מן הכרוע ומציא כפורים ומגלה ונכנס במחנה [גלת] ובשמיי מציא קרצנות כרעתו ואותן ימים קרויין ימי ספרו ואין ימיתם [ספרו וגמרו] דאי מנא ספרו ה"א אכל ימי גמרו דחמיי קוטר ספרו וליכא למימר אכל גמרו קוטר דא"כ מאי נפקא מינה כמה ו הניור מגלח. לא קאי אימי ספרו ואימי גמרו שהרי [הוא צריך] **מזה**. בגמ' משמע דלא קאי אכלים הנוגעים במתי דמיידי בכלי פרו דאין טעון זהא] אלא קאי אשארל ארביעית דס' וגולל ודופק: ואינו

ומאי עד שיטהר בהבאת קרבנותיו ומני ר' היא דאמר וקדש את ראשו ביום ההוא בי

וידאמר מר עומרם בוקעם ועולה. ונעשה קבר כגופו של מת עמו
 והיה מהם עליו אע"פ שאין גופו אלא מאהיל טמא: ואילו גבי נגיעה
 רב יודא חניא. דעד כאן מיירי בטומאת אהל מדכתיב ביה
 אצל פני השדה ומכאן ואילך בנגיעה דהא הדר ביה קרא ואמר וכל
 השוגע בשם או בחלל או במת או
 בנקבר: ה"ג במס' זה מהחולל מן המס'.⁽⁶⁾ דאמר מר⁸ מומאה

וואָן ער זיך כראָ: אָו צקד אר"ל
זאָ קד שלפני הדיבור. כלומר
שהעובדי כוכבים מטמאין בזמנו אע"פ
שאין מטמאין צהאל כדמתיא"ה קברי
העובדי כוכבים אין מטמאין צהאל אלא
צונגנעדיג וכל שהיה קודם הדיבור קודם
ממתן תורה צין של עובדי כוכבים צין
של ישראל קרי ליה קד צן נח וקד
העובדי כוכבי' לאחר הדיבור אלקודם
הדיבור אין מטמאין צהאל לפי שלא
יניתנה להם תורה ומש"ה קרי ליה קד
שלפני הדיבור: והאי דבר מן המה
זמן שהי' כחלל פידי נח אי דאית
צו עולם כשעורה הא אירצו להו
מהנוגע צעם אָו כחלל א) אלא לאו
דלית צו עולם כשעורה ולא צד
כראוי וקא מרבי ליה רחמנא. הילכך
הואיל ואיתרבי ליה ליהוי מזיר מגלה
דבי: ויחנן אמר נך לעולם
דאית צד. עולם כשעורה ואם אינו
למגעו דנפקא ליה מהנוגע
צעם תהוי ענין למשאו אצל אס
העם כשעורה ולא צד כראוי
לעולם אין עומאמו כלום ואין המזיר
מגלה עליו: ואינו מחסיל למנוס
גזירות עד שיהיה כראוי
אויציעא להו הא דקמיני עד שיהיה
כשביעי קאי. כלומר עד דעביד הערב

שמש בשביעי דהיינו (ד) שביעי ומיעל שמיי: ומי ר"א היא. דלמר
צפ"י מי שלמר הריני מזיר מגלח (לעיל ד' יח): מתחיל ומונה מיד משום
הוקדש את ראשו ביום ההוא! אע"פ שלא הביא קרבנותיו: או דלמא.
ומאי עד שיטור דקאמר עד שיביא קרבנותיו דפרושי קמפרס: ומאי
רצנן היא. דפליגי עליה ואמרי דאין מתחיל לננות עד שיביא אשמו
דהיינו לאחר הבאת קרבנותיו וכל זמן שלא הביא קרבנותיו אינו מתחיל.
ואי אירכא ספרים דכתיב בהו ומני ר"ש היא לאו שצטתא דא דכרייתא
מני לה לאה לרצנן כר"ש: מדקתני סיפא. אבל הסככות הו' מתחיל
ומונה מיד מיום שביעי לפי שאינו מביא קרבן מכלל דרישא דאית
ביה קרבן: מאי עד שיטור. דקאמר עד שיביא קרבנותיו במשמע דהיינו
ושמיי ומני רצנן היא דלמרי מזירות דטורה עד יום שמיי לא חיילא:
במתנא' אבל הסככות. דהיינו אין המיסך על הארץ ויש טומאה
תחת טוף (ט) וצא' מהן ואינו ידוע כנגד מי: וכן תחת אצנים הפרועות
היוצאות חוץ מן הגדר וטומאה תחת אחת מהן ואינו ידוע לאדם והלך
מזיר תחתיהן: וצ"ט הפרס. שדה שנאבד בה קצר ונחרש: וארץ העמים.
שטור בצרך ובתוך ימי מזירתו יא' (י) ונכנס לארץ העמים אין המזיר מגלח:
ואין

שנחשש בו קבר [ועד ק' אמה] חשו חכמים שמה לדלל המחרש
ווארץ העמים. דגורו זה רבנן טומאה כדאמר בפ"ק דשבת (ד'
 כימי הארון ודופק הוא דופן של נדדין וקשה לר"ת דאמר
 דגלויין הן גולל דופק ואלו מוכסין הן ופר"ט דגולל הוא המזבזה
ורביעית דם ואהל ורובע^ט עצמות. לא"פ ששטמאלין צבאל ח'
 פחות מחלי קב אלף נקט שיעורים המפורשים ב"פ (פ'
 ממת עליו אמרה תורה ויבגמ' מפ"ט^י צבאו כלים איירי: **וימי ספר**
 ימי חלוטו שהחליטוהו לטומאה וצין ימי ספרו אחר שהחלטו וראה
 ישראל וישב מחוץ לזהלו צבעת ימים שאסור בתשמיש וציוס [השביעי
 ועולין לימי נזירות ואין מבטלין את הקדומים ה' (וכתב צנור) ואינטיירי
 וואי תנא גמרו ה"א אבל ספרו דקיל עולה וצריך עיון דלא יצא ימי
 שמי' ספרו אינו קוטר הלא כבר סתם מטעם ימי גמרו: **ע"א אלו**
 נלגלה ספיר כרעטו אלף קאי אשארף שאין מנגלח כדין מיר טומא'
 עץ ואין אדם הנוגע בהם כריח אשארף וכן לא קאי אימי גמרו ואימי

אמר. ג' מיצות שלאחר הדיבור שלאמר נמחקו. וי"צ שלפני הדיבור של כ"ל וכן הוא בגדה דף
מלח וכו' א"מ ויעו"ש: [ז] ד"ה מ"ש וכו' קרען טומאה האמר. מיצת האמר נמחק. וי"צ הא:
ח] ד"ה וימי ספרו וכו' הקודמים וכתב בזמיר. מיצות וכתב בזמיר נמחקו.

[illegible]

נורה אור השלם

1. וְלִקַּח אֹהֶב וְטָבַע
בְּיָמָיו אִישׁ טוֹרֹד וְהָזָה
עַל הָאֵלֶּה וְאָהֵל עַל כָּל
הַבָּלִים וְעַל הַתְּפִשּׁוֹת
וְהָיָה רִדּוֹ שֶׁם וְעַל הַדְּבַע
וְעֵצָא אֶבְרָהָם אֶת בְּמַת
אֶבְרָהָם בְּקֶבֶר: שְׁמֵי יֵה

הגהות הב"ח

(א) גמ' או צחלל וגר'
בעצם זה: (ב) שם ואפי'
המי רחמנא רבייה רר'
ידחנן אמר לך לעולם:
(ג) רשי" ד"ה וסאי אבר
יסו' או צחלל למה לי אלא
לחו: (ד) ד"ה איציבא לכו
יסו' דהיינו דנפשי צעיי
מעל שמינו ומי כ"ל
היד"א: (ה) ד"ה אכל וכו'
עף אחד מהן:

גליון הש"ס

תוס' ר"ה או בקבר. נפ' בתרא להוריות וכו' אינו מדוקדק להסם באמת ממעטין כי יהיה פרט לפני הדיבור וכו' תוס' נגדה 79 ע"ג:

הגהות מהר"ב

[illegible]

ע' ע"צ בתוס' ד"ה ואין נל